

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Bc. V. H.**, bytom L., zastúpenej **JUDr. J. H.**, advokátom *Advokátskej kancelárie so sídlom H.*, proti žalovanej **Slovenskej komore exekútorov**, so sídlom Šusteková 49, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej číslo DK 18/2005 z 03. marca 2009, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/25/2011-28 z 19. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/25/2011-28 z 19. júla 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením zastavil konanie o žalobe žalobkyne proti rozhodnutiam žalovanej č. DK 18/2005 z 03. marca 2009, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného č. DK 18/2005 z 18. októbra 2005.

Dôvodom zastavenia konania podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bola oneskorene podaná žaloba. Krajský súd vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu uviedol, že žalobkyňa bola v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného právne zastúpená JUDr. M. S., advokátom. Advokátska kancelária S., S. & P., s. r. o., so sídlom D., na základe plnomocenstva z 08. augusta 2005. Správne konanie – prvostupňové aj odvolacie – tvorí jeden celok. V spise žalovaného sa nenachádza odvolanie plnomocenstva žalobkyňou, ktorým splnomocnila na svoje právne zastupovanie advokáta JUDr. M. S.. V záhlaví napadnutého rozhodnutia je uvedené, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní zastúpená advokátom JUDr. M. S. a podľa pripojenej doručky bolo napadnuté rozhodnutie doručené advokátovi

žalobkyne dňa 08. júna 2009 a Ministerstvu spravodlivosti dňa 09. júna 2009. Napadnuté rozhodnutie obsahuje správne poučenie s tým, že odvolanie proti nemu nie je prípustné a právoplatné rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa osobitného predpisu (druhá hlava piatej časti OSP). Poznamenáva sa, že žalovaný predložil spis súdu bez vyznačenia právoplatnosti na prvopise rozhodnutia preskúmaného súdom.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 246c a § 146 ods. 1 písm. c/ OSP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc uznesenie krajského súdu zmeniť a rozhodnúť v súlade s jej návrhom.

Podľa názoru žalobkyne uznesenie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Mala za to, že krajský súd zrejme vychádzal z rozhodnutia Ústavného sudu Slovenskej republiky sp. zn. III. US/310/07-10, kde Ústavný súd odmietol sťažnosť podanú proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom konštatoval že: *„ústavný súd sa zároveň stotožňuje s názormi najvyššieho súdu o doručovaní rozhodnutia v rámci daňového konania, ako aj s jeho tvrdením, že v namietanom prípade nemohlo dôjsť k naplneniu dikcie druhej vety § 17 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov, pretože sťažovateľ v danom konaní nemal nič osobne vykonať“*.

Uvedené rozhodnutie sa však vzťahuje na daňové konanie, v zákone ktorého je výslovne uvedené, komu má byť doručené rozhodnutie.

Poukazovala preto na rozdiel medzi daňovým konaním a konaním o disciplinárnom previnení súdneho exekútora V zmysle zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“ alebo „zákon č. 233/1995 Z. z.“) a Disciplinárnom poriadku Slovenskej komory exekútorov (ďalej aj „Disciplinárny poriadok“) je v tom, že Disciplinárny poriadok ustanovuje presne komu má byť doručené rozhodnutie, a to v tretej hlave § 19 odsek 5. *„Odpis rozhodnutia sa doručí do vlastných rúk účastníkom disciplinárneho konania a ich právnym zástupcom.“* Z uvedeného podľa žalobkyne jasne vyplýva, že rozhodnutie má byť doručené predovšetkým účastníkom konania a samozrejme aj právnym zástupcom, čo Slovenská komora exekútorov opomenula a doručila jej rozhodnutie až 04. februára 2011 na jej vlastný podnet. Disciplinárny poriadok bol zriadený na základe zákona č. 233/1995 Z. z., a uvedené ustanovenia sú v postavení k správne poriadku lex specialis, t. j. správny poriadok je v postavení lex generalis.

Zákonodarca splnomocnil konferenciu exekútorov na schválenie organizačného, volebného a disciplinárneho poriadku ustanovenia § 214 ods. 4 písm. b/ zákona č. 233/1995 Z. z.. Z dôvodu, že doručovanie je upravené v lex specialis (zákon č. 233/1995 Z. z. v nadväznosti Disciplinárny poriadok Slovenskej komory exekútorov) má žalobkyňa za to, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec. Keďže je Exekučný poriadok a Disciplinárny poriadok v postavení lex specialis má správny orgán ako aj prvostupňový súd postupovať pri rozhodovaní podľa Disciplinárneho poriadku a až následne v prípade, že v Exekučnom a Disciplinárnom poriadku nie je upravené doručovanie je možné postupovať podľa lex generalis – správneho poriadku [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)].

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne považoval odvolanie žalobkyne za nedôvodné. Poukazoval na ustanovenie § 17 ods. 1, § 24 ods. 1 a § 25 ods. 5 správneho poriadku ako aj ustanovenie § 19 bod 5 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov, majúc za to, že ak žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo doručené advokátovi disciplinárne obvinenej (v postavení žalobcu v tomto konaní o preskúmanie rozhodnutia DK 18/2005), ktorý zastupoval žalobkyňu v odvolacom konaní a doručenie rozhodnutia bolo vykázané 08. júna 2009, prvostupňový súd správne uviedol, že na plynutie lehoty na podanie žaloby podľa § 250b ods. 1 OSP nemá vplyv skutočnosť, že podľa tvrdenia žalobkyne jej bolo rozhodnutie doručené až 04. februára 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V predmetnej právnej veci je spornou otázkou doručovania rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia disciplinárnym orgánom Slovenskej komory exekútorov (ďalej aj „SKE“) druhého stupňa a následné posúdenie otázky včasnosti podania žaloby podľa ustanovenia § 250b ods. 1 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu administratívneho spisu žalovaného č. DK 18/2005 zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. DK 18/2005 zo dňa 03. marca 2009, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, bolo doručované

iba právnenému zástupcovi žalobkyne JUDr. S.. Žalobkyni bolo rozhodnutie doručené na jej vlastnú žiadosť až dňa 04. februára 2011.

Otázka doručovania v správnom konaní je vo všeobecnosti upravená v ustanovení § 24 až § 26 správneho poriadku. Vo veciach disciplinárneho konania proti exekútorom vzťah medzi správnym poriadkom a Exekučným poriadkom a na jeho základe prijatým Disciplinárnym poriadkom Slovenskej komory exekútorov je na úrovni všeobecný – špeciálny zákon, kde správny poriadok je všeobecným právnym predpisom a Exekučný poriadok špeciálnym právnym predpisom. V tomto prípade sa uplatní zásada *lex specialis derogat legi generali*, t. j. špeciálny zákon alebo jeho ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo jeho ustanovenie. To napokon vyplýva aj z § 1 ods. 1 správneho poriadku.

Podľa § 217 ods. 3 Exekučného poriadku konanie a rozhodovanie disciplinárnej komisie upraví komora v disciplinárnom poriadku.

Disciplinárny poriadok schvaľuje Konferencia exekútorov (§ 213 ods. 4 písm. b/ Exekučného poriadku).

Disciplinárny poriadok Slovenskej komory exekútorov ako vnútorný predpis, ktorý ustanovuje podrobnosti o disciplinárnom konaní, je vydávaný na základe zákona a v jeho medziach.

Podkladom pre vydanie tohto disciplinárneho poriadku je ustanovenie § 213 ods. 4 písm. b/ a § 217 ods. 3 Exekučného poriadku (§ 1 bod 1 Disciplinárneho poriadku).

Tento disciplinárny poriadok upravuje postup disciplinárnych orgánov, účastníkov disciplinárneho konania a iných osôb tak, aby sa spoľahlivo zistil skutkový stav uvedený v návrhu na začatie disciplinárneho konania, a aby sa správne rozhodlo o disciplinárnom previnení súdneho exekútora a o disciplinárnom opatrení (§ 1 bod 2 Disciplinárneho poriadku).

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že ustanovenia § 213 ods. 4 písm. b/ a § 217 ods. 3 Exekučného poriadku zmocnili Konferenciu exekútorov je najvyšší orgán Slovenskej komory exekútorov, jednak prijať predpis nižšej právnej sily (Disciplinárny poriadok) a jednak zmocnili tento predpis upraviť postup disciplinárnych orgánov (disciplinárnej komisie), účastníkov disciplinárneho konania a iných osôb v disciplinárnom konaní vedenom proti exekútorovi.

Disciplinárne konanie je typom konania týkajúceho sa administratívneho trestania, ktorého výsledok môže závažným spôsobom zasiahnuť do okruhu práv obvineného nielen pri výkone jeho povolania, ale môže ovplyvniť aj jeho spoločenské postavenie a dobré meno.

Právne normy, a to nielen ústavné normy a normy obsiahnuté v zákonoch, ale aj normy obsiahnuté v právnych predpisoch nižšieho stupňa právnej sily, treba interpretovať a uplatňovať vo vzájomnej príčinnej súvislosti (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 31/97, PL. ÚS 13/97, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 10/99, I. ÚS 53/01, PL. ÚS 12/01, m. m. PL. ÚS 9/04 a ďalšie).

Podľa § 19 bod 5 Disciplinárneho poriadku odpis rozhodnutia sa doručí do vlastných rúk účastníkom disciplinárneho konania a ich právnym zástupcom.

Na základe vyššie uvedeného bolo potrebné pri doručovaní postupovať podľa ustanovenia § 19 bod 5 Disciplinárneho poriadku a doručiť odpis rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní žalobkyni do vlastných rúk.

Postup žalovaného v disciplinárnom konaní s poukazom doručovanie rozhodnutia nemožno preto považovať za súladný so zákonom a z tohto dôvodu neobstojí ani rozhodnutie krajského súdu o zastavené konania pre oneskorené podanie žaloby.

Rozhodujúcim pre posúdenie včasnosti podania žaloby podľa ustanovenia § 250b ods. 1 OSP je doručenie písomnosti – rozhodnutia žalovaného žalobkyni a nie jej právnemu zástupcovi v disciplinárnom konaní. Ak krajský súd konanie vo veci zastavil, svojím postupom odňal žalobkyni možnosť domáhať sa súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Na margo veci najmä s ohľadom na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za vhodné dodať, že vo všeobecnosti je možné pri doručovaní písomností podľa ustanovení správneho poriadku dovodiť záver, že ak si účastník správneho konania zvolil právneho zástupcu pre celé konanie, je na mieste postup podľa ustanovenia § 25 ods. 5 správneho poriadku a rozhodujúcim dňom doručenia rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa je deň doručenia právnemu zástupcovi účastníka. Toto však platí za podmienky, že osobitný zákon neustanovuje osobitný postup pri doručovaní písomností – práve s ohľadom na ustanovenie § 1 ods. 1 správneho poriadku. Týmto osobitným zákonom je v danom prípade, ako je už uvedené vyššie, predovšetkým

Exekučný poriadok a následne na jeho základe vydaný Disciplinárny poriadok Slovenskej komory exekútorov, a to aj napriek tomu, že ide o vnútorný predpis Slovenskej komory exekútorov.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/25/2011-28 z 19. júla 2011 musel podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 OSP zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní Krajský súd v Trenčíne bude pri posúdení včasnosti podania žaloby vychádzať z ustanovení § 19 bod 5 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov a § 250b ods. 1 OSP, pričom je viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v tomto uznesení (§ 250ja ods. 4 OSP).

K odvolaciemu petitu žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že nemohol v danej veci rozhodnúť meritórne sám zmenou uznesenia krajského súdu a zrušením rozhodnutia žalovanej (250ja ods. 3 veta prvá OSP), pretože ak krajský súd ako súd prvého stupňa konanie zastavil, meritórnym rozhodnutím odvolacieho súdu by účastníkom bola odňatá možnosť podať odvolanie vo veci samej.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 31. októbra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková